

Johan Theodoor van Beieren: München, 3 september 1703

— Luik, 27 januari 1763

Johan Theodoor van Beieren (München, 3 september 1703 — Luik, 27 januari 1763) was bisschop van Regensburg en Freising en prins-bisschop van Luik.

Prins-bisschop van Regensburg

Periode: 1719-1763

Voorganger: Clemens August I van Beieren

Opvolger: Clemens Wenceslaus van Saksen

Prins-bisschop van Freising

Periode: 1727-1763

Voorganger: Johann Franz Eckher von Kapfing und Liechteneck

Opvolger: Clemens Wenceslaus van Saksen

Prins-bisschop van Luik

Periode: 1744-1763

Voorganger: George II Lodewijk van Bergen

Opvolger: Charles Nicolas Alexandre d'Oultremont

Als zoon van keurvorst Maximiliaan II Emanuel van Beieren en Theresia Kunigunde Sobieska volgde hij in 1719 zijn broer Clemens August I op in Regensburg.

Maximiliaan II Emanuel van Beieren en Theresia Kunigunde Sobieska

In 1727 werd hij bisschop van Freising. Hij ontving in 1730 de bisschopswijding, werd op 10 maart 1744 ook prins-bisschop van Luik (hij bleef dat tot zijn dood) en in 1746 kardinaal. In Luik drong onder zijn bewind de Verlichting door. Johan Theodoor van Beieren en zijn eerste minister Maximiliaan-Hendrik Horion stonden niet geheel afwijzend tegenover de Verlichting en in 1756 werd de *Journal encyclopédique* met de hoofdredacteur Pierre Rousseau aangetrokken. De vergunning hiervoor werd echter na de veroordeling door de universiteit van Leuven weer ingetrokken.

De verhoudingen tussen Oostenrijk en Beieren waren slecht omdat ze, net als in de Spaanse Successieoorlog, in de Oostenrijkse Successieoorlog tegenover elkaar stonden. Oostenrijk werd door een serie van oorlogen gedwongen het zilvergehalte van het geld te verlagen, ook in de Oostenrijkse Nederlanden. Luik maakte hier gebruik van door het oude zilvergeld in te wisselen voor enorme hoeveelheden minderwaardig Luiks kopergeld, terwijl het zilver werd verwerkt tot Luikse zilverstukken op de nieuwe Oostenrijkse voet. Hierdoor liepen de Oostenrijkers veel schade op; niet alleen werd de economie overspoeld met Luiks kopergeld, maar men liep ook nog de inkomsten van de hermunting mis. In feite voerde het Huis Wittelsbach een economische oorlog tegen het Huis Habsburg. In 1753 kwam het tot een rechtszaak voor de keizerlijke rechtbank, die de Luikse prins-bisschoppen het muntrecht afnam. Nadien is alleen nog aangemunt als de stoel van de prins-bisschop onbezet was (sede vacante).

Zuidgevel Paleis van de Prins-bisschoppen in Luik (J.A. Anneessens, ca 1735)

Paleisconcert te Seraing. Rechts (met cello) prins-bisschop Johan Theodoor van Beieren